

[Erørdahl.]

melserne, og at alt vedrørende forsvaret af vor frihed og selvstændighed, herunder civilbefolkningens oplysning og beskyttelse, tilsyneladende altid skal udskydes til den 11. time. Det er da indlysende, at en befolknings moralske modstandskraft, som er så betydningsfuld i en kritisk situation, styrkes gennem sandfærdig og saglig oplysning og træning, hvorimod denne modstandskraft svækkes igennem den radikale strudsepolitik med at lukke øjnene og stikke hovedet i busken og så håbe på, at det går nok alt sammen, uden at vi selv gør en indsats.

Selvfølge skal man ikke skræmme befolkningen ved at foretage unødige forberedelser til imødegåelse af noget uhyggeligt, men man skal sandelig heller ikke betragte og behandle den som en flok forkælede børn, der endelig skal skånes for oplysninger om virkelighedens barske lære.

Den højtærede indenrigsminister sagde i sin redegørelse her i tinget den 2. ds. bl. a., at civilforsvaret er bestemt til at kunne indsættes i en katastrofesituation; men for at den kan være i stand hertil, må arbejdet lægges til rette i fredstid gennem udarbejdelse af retningslinjer, uddannelse af personel, anskaffelse af materiel, bygning af beskyttelsesrum o. s. v. Men betegnende for civilbeskyttelsens tilstand lige op til i dag er netop, at kun beklageligt lidt af alt dette er sket i den fredstid, som er forløbet, siden loven om civilforsvaret så dagens lys i 1949.

Alt det, vi nu planlægger, er for længst sket f. eks. i Sverige, og det er nu et år siden, civilbefolkningen i Sverige fik omdelt meget nøje forholdsordrer. Der har man åbenbart forstået, at hvis befolkningen ikke i fredstid har fået en meget grundig og saglig oplysning om, hvordan den skal handle i en katastrofesituation, vil der i påkommende tilfælde opstå den vildeste og mest katastrofale panik.

Vi finder det stærkt påkrævet, at der lægges den største vægt på den saglige oplysning og udbygning af de forskellige hjælpeorganer, så befolkningen får tillid til, at intet er overladt til tilfældigheder, men at de ansvarlige ledere — civile, militære og politiske — intet har forsømt og intet vil forsømme for efter al evne at gøre

det rigtige og det nødvendige i den givne situation. Her finder vi det bl. a. påkrævet, at der hurtigst muligt uddannes højt kvalificerede instruktører, som kan sendes ud til civilforsvarsområderne for dér igen at uddanne lokale instruktører.

Af den højtærede indenrigsministers redegørelse fremgik det, at den gren af civilforsvaret, som i dag er bedst udbygget, er meldetjenesten, selv om man endnu her benytter sig af et til denne anvendelse så forældet apparat som telefonen. Men hvad hjælper det, at meldetjenesten er nogenlunde i orden, hvis den befolkning, der modtager den faretruende melding, ikke er oplyst om og opøvet i, hvad den skal foretage sig?

Når man har vedtaget en lov som civilforsvarsloven, er det vanskeligt at forstå, hvorledes politikerne over for befolkningen og eftertiden vil forsvare, at civilforsvarets tilstand er så ringe, som den er i dag.

Blandt de forsømte områder er sygehusberedskabet måske noget af det, som springer stærkest i øjnene, fordi dette beredskab er af så overmåde stor betydning. Flere sygehusledere har over for mig oplyst, at overlægerne aldrig har fået nogen forholdsordre, og overlægerne må som regel affinde sig med, at deres yngre medarbejdere skal styrte til forskellige mobiliseringssteder. Herefter kunne hospitalsarbejdet nok udføres med assistance af praktiserende læger og medicinske studerende, men man kan jo ikke se bort fra den mulighed, at sygehuset straks blev sat ud af funktion. Så skal man efter planen rykke til et hjælpesygehus, men til hvilket er der ikke givet overlægerne nogen besked om, og hvis forholdsordren først skal gives i katastrofeøjeblikket og evakueringen for første gang skal forsøges i samme øjeblik, er det ikke vanskeligt at forudse det helt store kaos og den frygtelige panik, der vil opstå.

Derfor må det synes helt nødvendigt, at der i fredstid, hvor tilrettelægningsen jo skal ske, gives vore sygehuse forholdsordrer, så hospitalslederne ved, hvor hjælpesygehuset skal oprettes, og at der gives direktiver, som gennem øvelse kan indøves i fredstid, hvilket naturligvis i lige så høj grad gælder evakueringen af vore byområder. Sådanne direktiver bør naturligvis gives i en rolig atmosfære i stedet for som